

Spegling 1

Jag inledde med att söka utse mitt hjärtas härskarinna, ty en riddare utan dam, hade jag läst, var som ett träd utan frukt och som en kropp utan själ. Då jag emellertid fann mig oförmögen att välja ut en av byns alla kvinnor framför de andra, bestämde jag att låta vindarna föra mig till den som skulle bli min tillbedda.

Eftersom varje riddare av rang bar en rustning, var också jag angelägen om att skaffa mig en sådan. En ålderstigen ishockeymundering, bestående av hjälm med visir, suspensoar, vadderade byxor, bröst-, ben- och axelskydd samt ett par handskar, fick därför duga och sedan denna kompletterats med ett par gamla boots, ansåg jag mig nöjd. Beträffande lämpligt transportmedel var häst inte att tänka på, eftersom jag aldrig i mitt liv suttit på en sådan, men till all lycka ägde en av de andra bodägarna en gammal moped, vilken jag utan ett ögonblicks tvekan beslagtog. Då, slutligen, det enda i vapenväg som kunde uppdragas var ett rostigt spett, accepterade jag att detta fortsättningsvis skulle bli den lans med vilken jag skulle angripa alla jävlar och besatta, inte minst de som ville hindra mig att nå min utvalda dam.

När så dessa förberedelser vidtagits ville jag inte vänta med att ta mig an min uppgift. Därför steg jag ut på hamnplanen, och ställde mig inför en grupp av morgontidiga och storögda bybor, inför vilken jag deklarerade att målet från denna stund var att finna mig en livskamrat, ådagalägga all min manbarhet, samt slåss mot världens

ondska och förtvivlan. Jag förklarade vidare att det på varje liten själ ankommer att finna sig en vän i livet, samt stå upp för det man anser vara rätt, men att mången svårighet å andra sidan säkert väntade, mycken möda därtill, samt att omgivningens tvivel säkert också skulle vederfaras mig. Som en kärlekens apostel, kungjorde jag högtidligt, gav jag dock detta jävulen, för det att denna livets vederkvickelse nog må kosta en del, men att den också smakar såsom inget annat.

Därefter grenslade jag mopeden, la lansen tillrätta över styret och startade den gamla tvåtaktaren. Men vindarna och ödet visade sig nyckfulla, ty med det anlupna visiret nerfällt och det tunga spettet som extra handikapp förmådde jag inte kontrollera fordonet, utan vinglade till och rände med en efter förhållandena ansenlig fart rakt ner i hamnbassängen. Tack vare några barmhärtiga badgästkvinnor, vilka lämnade gruppen av nyfikna och skyndade till min hjälp, räddades jag emellertid. Till all lycka kunde det konstateras att jag – Gud vare min själ nådig! – inte skadat mig, och som jag hamnat på grunt vatten kunde mopeden, sedan den med viss möda tagits upp på land, också startas.

Våt och en smula tilltufsad skänkte det ofrivilliga doppet mig dock insikten att jag ännu inte hade dubbats. De två kvinnorna ombads därför verkställa detta, varefter jag knäföll och böjde mitt huvud inför dem och den strålande julimorgonen. Spettet befanns dock vara tyngre än väntat, och även om de fick hjälpas åt att lyfta det, bar det sig inte bättre än att de tappade detsamma och att jag därför slogs till riddare med en sådan kraft att mitt vänstra nyckelben med all sannolikhet hade knäckts, om inte axelskyddet gudskelov värnat mig. Omtöcknad, blöt och snedställd reste jag mig likafullt upp och förklarade mig

beredd att fortsätta färden.

Till spridda applåder begav mig denna gång åt motsatt håll, svängde in på Saltörsvägen, där jag knappt hunnit mer än ett par hundra meter förrän fyra vägarbetare och ett par pensionärer hindrade min fortsatta färd.

– Ur vägen för kärlekens förkunnare, basunerade jag med min mest grova stämma, ty jag söker mitt hjärtas dam!

Inte utan en viss möda höjde jag därefter spettet, spände ögonen i dem och beredde mig på anfall. Min hotfulla uppenbarelse fick emellertid avsedd effekt, ty sedan de gnuggat sig i ögonen både en och två gånger och noga efterhört om något fattades mig, varvid jag deklarerade att så inte var fallet, såg de länge på varandra och bugade sedan mangrant ända ner till marken, och med de mest sirliga röster framförde de tusen och en ursäkter för att ha förhindrat min framfart. För att vara mig behjälplig erbjöd sig pensionärerna dessutom att leda mig vidare, vilket jag ädelt godtog och så fortsatte vi – de på cykel, jag på min motorförsedda stålhingst – gemensamt färden Saltörsvägen bortåt.

I det att vi nu närmade oss Stora Hult anmärkte en av pensionärerna följande:

– Det är icke omöjligt, att den av Eder utvalda vaktas av sina bröder och föräldrar, och att försiktighet och stort mod därvid måste tas innan ni kan hoppas träffa henne. Och kanhända, tillade han med den mest gladlynta nuna som jag någonsin sett, är hon själv inte medveten om Eder

ankomst.

– Tyst med ditt dumma prat! genmälde jag och skrattade högt åt hans ord. Skulle inte hon, min ädla dam och kvinna, känna till min ankomst när så många andra redan gör det?

Jag såg därvid ut över den samling bybor om närmare tio stycken, vilka efterhand anslutit till färden.

– Ryktet färdas ofta fort och lätt, fortsatte jag, och det är endast dåligt folk som inte uppmärksammar väsentligheterna i livet. Därför är jag inte det minsta orolig över utgången, än mindre över att hon inte ska välkomna mig.

Under detta samspråk hade vi nått fram till Stora Hults strand, där en husbil stod uppställd. Min intuition sa mig att denna måste vara platsen för den skönas hemvist, och knappt hade vi nått fram förrän en man steg ur fordonet för att se vad som var å färde, varpå jag höjde visiret och vänligen tilltalade honom:

– Har Ni, min dyre herre, måhända min utvalda tillfinnandes i Eder husbil?

Då han synnerligen yrvaket betraktade mig, fann jag skäl att strax förtydliga mig och fortsatte därför frankt:

– Ni jävelsbesatte! Ni och Ert gemena följe söker uppenbarligen gömma min kvinna för mina ögon, men jag vet att hon befinner sig här!

Tydligen konfunderade detta honom ytterligare, ty inte att ett levande ord kom över hans läppar. Mäkt förgrymmad däröver höjde jag min röst och sade vidare:

– En riddare kräver inte bara hövlighet, utan också att få besvarat det om vilket han sport! Gömmer Ni min

kvinna?

Mannen, som tydligen började ana oråd, visste emellertid ännu inte vilket ben han skulle stå på och samtidigt som han oroligt såg sig om, undvek han artigt mina anklagelser genom att slutligen genmäla:

– Här måste ha blivit ett missförstånd. Jag är från Tingsryd och vet därför ingenting. Aldrig har jag till exempel hört talas om Eder kvinna, utan allt i kvinnoväg jag kan erbjuda är min hustru och, sa han och såg sig försiktigt omkring, om nu hon kan vara till behag, så är jag på inget sätt ovillig att söka nå en överenskommelse.

Men mer hann han inte säga förrän hustrun visade sig i egen hög person, och som hon hört en stor del av konversationen och uppenbarligen var en kvinna med temperament, for hon ut över sin make och därefter över mig:

– Din pajas! Det är straffbart att spöka ut sig på det där sättet och antasta hederligt folk! Ge dig iväg härifrån! Vi är ett fridsamt folk och har inte tid, än mindre lust att höra på dina galenskaper!

Uppbragt över dessa otidigheter fann jag måttet rågat och beslöt att anfälla. Jag startade mopeden, la spettet tillrätta och rände rakt mot mannen, som endast tack vare himmelska makter lyckades undvika att bli dödad. Emellertid måste han ha fått en allvarlig smäll, för han blev liggande kvar på marken under det att han högt skrek. Obekymrad om det steg jag av mopeden, gick fram till den liggande mot vilken jag riktade spettet samt frågade:

– Livet eller döden?

Utan ett ögonblicks tvekan valde Tingsrydsbon det

första alternativet, varvid jag ädelt deklarerade:

– Väl valt, min gode man! Men svara mig först på varför Ni och Ert simpla anhang vågat er hit!

– Ädle riddare, svarade mannen under det att han vred sig av plågor, jag och min fru har efter inrådan från Turistbyrån i Ängelholm tagit oss hit för att sola och bada. Har vi därvid begått ett fel, lovar jag att omedelbart ställa allt till rätta, samt ge oss av härifrån och att aldrig i tiden mera återvända, om det kan vara Ers nåd till glädje

– Men vad tusan i tiden fick Er då att gömma min utvalda kvinna?

Förbi av smärta och under det att han såväl grät som skrattade, vilket högst förbryllade mig, bad han fjorton gånger om ursäkt för sitt tilltag samt berättade att han skulle göra allt för att återbörda henne till mig.

För ett ögonblick såg allt lugnt ut, men Tingsryds-mannens fru som under häpnad åhört allt och blivit stående kunde nu inte stilla sig, utan kastade sig över mig under det att hon hamrade på mig för allt vad tygen höll:

– Har jag hamnat i ett dårhus? skrek hon, och till den grad upprörd var hon att jag inte kunde försvara mig mot hennes vassa nävar. Vad är det för dam Ni surrar om att vi har gömt? Ty i den husbilen är det bara jag och min man som befunnit oss de senaste veckorna, och det ska gudarna veta att hade det bara varit en enda levande person till där inne hade jag gladeligen plockat fram henne på det att ni alla skulle få höra om de vedermödor den skurken åsamkat mig under denna helvetes tid!

Mer hann jag inte uppfatta innan skurken i fråga oväntat reste sig. Med den mest infernaliska ilska drog han av min hjälm, samt sökte slita av mig vartenda hårstrå. Jag hann inte ens få upp spettet, utan tog vapenlös mot den missdådaren och hans besinningslösa raseri. Den stora ansamlingen av bybor till trots gick han lös på mig i en god stund och hade det inte varit för att hustrun slutligen bad honom upphöra hade han säkert varit i gång ännu. Emellertid återhämtade jag mig efterhand och när jag väl lyckats samla i hop mina attiraljer, vilka spridits över ett ansenligt område, tog jag till åter orda:

– Min nådiga, konstaterade jag en aning sluddrigt – ty jag hade erhållit en respektingivande fläskläpp – det tycks mig som om ett stort misstag har blivit begånget. Även om det må synas Eder orimligt att en erkänd riddare kan begå ett fel, så kan det likväl vara fallet. Min innerliga längtan efter en kvinna kan ha vilselett mig en smula och att jag därför, eftersom detta synas mig vara ett tvivelaktigt fall som kräva bättre upplysningar, ämnar låta Er vara i fred. Min uppgift är nämligen på inget sätt att vanhelga och gå lös på hederligt folk. Av det skälet tänker jag därför fortsätta min färd, men först, fortsatte jag och vände mig nu mot den nästan hundrahövdade publiken, vilken under anmärkningsvärt glammande och tjoande åsett skådespelet, önskar jag tillägga några ord. En mans uppgift är nämligen att finna sig en hjärtanskär. På grund av mörkrets alla skepnader har min älskade skymfligen skaffats undan och befinner sig nu i det ondas klor. Vid Gud allsmäktig förstår jag nu att det jag här har erfarit varit följden av en synvilla, vilken kommit mig att tro illa om den stackars Tingsrydsbon och hans rappa fru. Se, med vilken räv-

aktighet mörkrets makter söker besegra mig! Dock, eftersom jag vet att min själs älskade lever och att hon nu hålls dold för mig någonstans i denna gudomliga bygd, samt att dessa makter icke räknat med att jag äger mer än sågspån mellan mina granna öron, ämnar jag angripa fienden med samma vapen. Även jag ska klä min ståtliga kropp i allehanda klädnader, och därför nu fortsätta mitt värv för det att tron på det goda oupphörligt ska spridas och att jävulen och hans svartkrafter ska bli förvirrade!

Härefter, dyra Vejbybor, ämnar jag alltså utforska kärleken, såväl dess väsen som icke-väsen, såväl dess uppenbarelser som icke-uppenbarelser, och vid denna dags slut uppvisa för er min själs älskade!

Högtidligt räckte jag slutligen fram den ishockey-behandskade handen för att låta Tingsrydsparet kyssa densamma, men medan mannen vände sig bort, spottade hans fru trotsigt på marken, och bad mig att dra dit pepparn växer. Småleende vände jag mig emellertid ut mot samlingen av nyfikna, och bugade mig med den sanne riddarens overseende sirligt mot dem alla. Så sänkte jag visiret, satt upp på mopeden, som denna gång startade lätt, och begav mig till en mångfald hurrarop iväg, för att i allsköns dräkter fortsätta färden mot min utvalda.